

Mylima sesute Egle,

šiandien tokia niūri diena, sunkus švininis dangus. Lyja ir lyja, atrodo, kad visame pasaulyje šviesa ir laimė pradingo, liko vien pilkas liūdesys. Bet štai pažiūrėjau į tavo nuotrauką, įsijungiau grotuvą ir lyg saulutės spindulių pluoštas mane užliejo miela melodija. Ir jos jau pilnas kambarys, pilna mano širdis, norisi atverti langą, kad ir kiti girdėtų, kad ir kitiems diena gražesnėmis spalvomis nušvistų. Mylima melodija, kuri taip gražiai liedavosi iš po tavo, sesute, grakščių pirštų: ji liko su manimi. Ir tas didingas jos autoriaus vardas: Ofenbachas. Ir keistas žodis „Barkarolė“... „Irkluotojų daina“, - aiškinai tu. Bet burtininkė muzika: man jau norisi šokti, suktis ratu... Ši melodija – juk tai tu, mano mylima sesute. Tavo šypsena, tavo ilgi banguoti plaukai, tavo spindinčios akys... Ir aš regiu bangelių supamą valtį. Mudvi jau valtyje... O krante mums moja Senelis. Ak, Senelis...

Dabar, Eglute, mano geriausias draugas – grotuvas. Tos ramios melodijos, lyg švelniai kranto smėlį glostančios jūros bangos. Jos mane užkeri, nuneša į nerūpestingą mudviejų vaikystę, į tuos senuosius geruosius, kvepiančius cinamonu ir obuoliais mūsų namus Žuvėdrų gatvėje, į didįjį Senelio kambarį, kur stovėjo senutėlis mielas juodas pianinas: kokie spindintys stebuklai pabirdavo iš pageltusių jo klavišų. Muzika... Šis žodis man primena taip išsiilgtą, taip brangų Senelio balsą, jo taip gražiai tartus žodžius. Mano mažą lovele ir nuostabią Senelio lopšinę: „Jau saulutė vakaran, vakaran, o vaikeliai - patalan, patalan...“. Ne mamytė juk, o Senelis mums dainuodavo lopšines. O koks laimingas, ar atsimeni, jis buvo, kai tu, Egle, grodavai. Kokie pasipuošę, linksmi mudu skubėdavome į tavo mokyklinius koncertus. Kaip didžiavomės tavimi... Gal todėl ir žodis „muzika“ man visada siejasi su Seneliu, pianinu ir su tavimi. Klausydama gražios melodijos, dažnai mus tris atmenu.

Nuostabi man yra mūsų senelio taip aukštinta muzika. Mano gyvenimo, drąsiai galiu sakyti, reikalingiausias dalykas. Ji, tik ji užpildo atsivėrusias tuštumas mano širdyje. Muzika man - vienas gražiausių, didingiausių reiškinijų pasaulyje. Muzika – tai kalba, kurią supranta viso pasaulio žmonės: linksma girdėdami šypsosi, liūdną klausydami, susimąsto. Svaigsta galva, pagalvojus apie muzikos įvairovę: žanrus, stilius, kompozitorius... Orkestrus, chorus, dainininkus... Instrumentus...

Neturiu aš dar didelio supratimo apie rimtąją muziką, nesu buvusi net tikroje operoje. Tenkinuosi, galima sakyti, tuo, ką turiu grotuve. Tavo dėka, sesute, mano ausinukuose jau dveji metai „gyvena“ ir rupė „One Direction“. Tos melodijos kasdien su manimi. Tos dainos, kad ir kita kalba dainuojamos, mane įkvepia, duoda energijos. Jos liūdniausiomis minutėmis mane paguodžia. Nors nepažįstu nė vieno grupės nario, nesu nė vieno mačiusi, tačiau visi penki jie yra kaip geriausi mano draugai, kaip penki vyresnieji broliai. Jie – mano bendraminčiai. Jų muzika – tai ir mano širdies, mano sielos muzika. Kai jų klausausi, atrodo, jie girdi mane, atsako į mano klausimus, pataria man. Ir aš įgyju pasitikėjimo savimi, imu tikėti, kad išsipildys mano svajonės...

Kokia didžiulė muzikos galia: ji kerėte užkeri minias žmonių koncertuose. Ji džiugina pasaulį visose šventėse, ašarą išspaudžia nelaimėse. Ji guodžia ir stiprina mus kasdienybėje. Muzika suartina žmones: kaip smagu drauge šokti, darniai dainuoti. Gal ji, Egle, šventa? Gal tai angelų kalba?

Betgi savitos muzikos kupina ir gamta: kaip malonu klausytis lietaus šnarėjimo, paukštelių čiulbesio, jūros ošimo, medžių šlamėjimo...

Manau, kad žmonės, kurie mėgsta gerą muziką, neturėtų būti nei pikti, nei blogi. Muzika – tai gėris, grožis. Muzika gydo mūsų sielos žaizdas. Ji, kaip ir knygos, gali būti didžiausia draugė.

Tu esi man sakiusi: „Esi tas, ko klausaisi“. Jeigu taip, tai aš, sese, esu rami ir gera. Ir svajinga. Nes mėgstu liūdnas, gražias, tylas melodijas. Taigi muzika turbūt padeda ir suprasti pačiam save.

Manau, jeigu visi žmonės kasdien pasiklausytų gražios muzikos, pasaulyje tikrai būtų geriau gyventi.

Tačiau tu, atmenu, pasakojai, kad yra ir vadinama „baisioji“, pikta muzika. Juodasis metalas. Satanistų muzika. Žinau, kad ji skleidžia blogį. Baisūs garsai tartum skatina viską griauti, daužyti, naikinti. O juk yra žmonių, kuriems malonu tai klausytis. Matyt, tokia muzika atitinka jų mintis, norus. Abejoju, ar tai geri žmonės.

Vakar buvau prie senelio kapo. Mintyse padainavau jam tą lopšinę.

Kaip gaila, Eglute, kad tu dabar taip toli. Įdedu į voką pačios pieštą sveikinimą: jis tau primins tą Senelio langą, pro kurį matėsi jūra. Siunčiu tau bangų ošimą ir pridėdu šiek tiek „Barkarolės“... Girdi?

Su artėjančiom Kalėdom.

Bučiuoju tave. Tavo sesė Greta.